

ת"פ 7985/03/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד טרג'י פרדו, הנאשם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 7985-03-18 מדינת ישראל נ' פרדו
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד לקס
נגד
טרג'י פרדו - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד אלפסי

נוכחים:

ב"כ התביעה עו"ד דואק
ב"כ הנאשם עו"ד אלפסי
הנאשם בעצמו
הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות למקום מגורים/תפילה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק) וגניבה לפי סעיף 384 לחוק.

על פי תיאור העובדות, ביום 11.12.17 בשעה 14:20 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לדירת המתלוננת שברחוב דוד רזיאל בעיר רמלה, בכך שפתח את דלת הדירה שהייתה סגורה ולא נעולה ונכנס אל תוך הדירה. מיד ובסמוך לכך נטל הנאשם מהדירה טלפון סלולרי מסוג אייפון S5 (להלן הטל"ס) השייך לבנה הקטין, ומחשבון כיס שהיה מונח תחתיו. המתלוננת אשר נכחה באותה עת במטבח הדירה ושמעה רעשים, הבחינה בנאשם גונב את הטל"ס והמחשבון וקראה לעברו שיחדל ממעשיו, אך הנאשם לא נענה לקריאותיה ונמלט מהדירה.

גדר המחלוקת

הנאשם כפר באישום וטען שלא התפרץ כלל לדירת המתלוננת. לפי טענתו, המתלוננת מכירה אותו, וכך הופלל, ונעצר

עמוד 1

רק שבועיים לאחר המקרה.

במהלך המשפט מיקד הנאשם טענתו, בכך שחלה טעות בזיהוי. לפי הטענה, ישנה היכרות קודמת בינו לבין המתלוננת, שכן סבו וסבתו מתגוררים בבניין מגוריה, בקומה שמתחת לדירתה, וביום האירוע נכח בבניין מכיוון שביקר את סבו וסבתו, אך לא נכנס לדירתה.

מסד הראיות

מטעם התביעה העידה המתלוננת, וכן העידו שני השוטרים שהוזעקו למקום מיד לאחר הגניבה. בנוסף, הוגשו מטעם התביעה, בהסכמה, תמלול שיחת המתלוננת למוקד 100 כולל תקליטור השמע (ת/1-2), הודעות הנאשם (ת/3-4), ודו"ח פעולה (ת/5).

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו.

היות שהשוטרים טיפלו באירוע רק לאחר מעשה, והיות שאיש לא נכח בעת קרות האירוע פרט למתלוננת והגנב, יוצא כי לפנינו מקרה שבו עומדות גרסאות המתלוננת והנאשם זו מול זו, "גרסה מול גרסה".

כבר עתה יש להבהיר, עדותה של המתלוננת הותירה רושם מהימן, ואין בליבי ספק כי תיארה ביושר את שחוותה בעת האירוע. עם זאת, כידוע לכל, רמת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי היא מעבר לכל ספק סביר, והנטל כבד מאד, שעה שמתבקש בית המשפט להכריע על בסיס עדות יחידה.

לאחר שבחנתי את מכלול הראיות, ולמרות מהימנותה של המתלוננת, נותר לדעתי ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם. להלן אבחן את הראיות, באספקלריא של הקשיים שעלו.

קשיים בעדות המתלוננת :

הקשיים שיפורטו להלן, מתייחסים לזיהוי הנאשם על ידי המתלוננת.

זיהוי שמי:

בעדותה ביום 10.10.19 זיהתה המתלוננת את הנאשם באולם בית המשפט, אך יש לציין כי באותה עת האולם היה ריק, כך שערך הזיהוי לא רב.

המתלוננת העידה, כי אינה זוכרת את שמו של הגנב, ואף לא ידעה לומר את שם הנאשם כשראתה אותו באולם המשפט, למרות שלפי עדותה היא מכירה את הנאשם ומשפחתו בערך 4 שנים (עמ' 22 ש' 10-13). בתחילה העידה שבעת האירוע היא זכרה את שמו (עמ' 23 ש' 16), אך בהמשך עדותה מסרה כי אינה זוכרת אם במועד האירוע זכרה את שמו (עמ' 23 ש' 30), והוסיפה כי לאחר האירוע, אמו של החשוד ושכנים נוספים מסרו לה את שמו (עמ' 24 ש' 21-33).

העובדה היא שבעת שיחתה עם מוקד 100 (ת/1) ובעת שיחתה עם השוטר שהגיע למקום ורשם דו"ח פעולה (ת/5), לא

מסרה המתלוננת את שמו של הגנב, אלא אמרה "בן אדם שכן פתח לי את דלת", והוסיפה כי מדובר בנכד של שכן. עולה כי השם נמסר לראשונה לשוטר שגיא, מפי בן דודו של הנאשם, בו פגש השוטר בדירת הסבים של הנאשם, ובעקבות זאת, אותרו הפרטים המלאים במאגרי המידע.

אי ידיעת שמו של הגנב, מעוררת קושי ראשוני, בעניין מידת ההיכרות של המתלוננת עם הנאשם, ומידת וודאות הזיהוי.

זיהוי על פי מראה :

המתלוננת העידה כי ראתה את הנאשם מול עיניה, ממרחק קצר, והכירה אותו קודם לאירוע, על כן היא בטוחה שהוא זה שביצע את העבירות (עמ' 22 ש' 27). עם זאת, לא ידעה להשיב מה גובהו של הגנב, האם גבוה או נמוך ממנה, אלא הפנתה אל הנאשם עצמו, שוב ושוב (עמ' 26 ש' 27-33).

המתלוננת טענה בעדותה כי נערך לה מסדר זיהוי בתמונות, ואולם אין זכר להליך שכזה בחומר הראיות. אם לא די בכך, עלה כי קיים אצלה בלבול בשאלה האם הוצגה לה תמונה בודדת של הנאשם, או שמא זיהתה אותו מבין תמונות רבות (עמ' 27 ש' 24). כשנשאלה על ידי בית המשפט בעניין זה, עלה כי הבלבול עמוק יותר, וייתכן שזיכרונה קשור למסדר זיהוי בתמונות, שנערך לה לפני שנים ארוכות, בגין אירוע אחר (עמ' 27 ש' 29):

ש. למה בהתחלה כששאלתי אותך אמרת שהראו לך כמה תמונות? ואז אחר כך אמרתי לך שאני אומר לך שהדברים לא נכונים את משנה את הדברים

ת. לפני 17 שנה קרה לי שגנב חטף לי את התיק מהיד בבת ים כשהייתי גרה שם, הייתי במשטרה והראו לי הרבה תמונות וזה עלה לי לראש והוצאתי אותו מהרבה אנשים גם.

ש. התבלבלת בין שני המקרים?

ת. יכול להיות.

חשש לזיהום העדות בעניין הזיהוי:

המתלוננת תיארה את ההתרחשות שהיתה בחדר המדרגות בבניין, מיד לאחר האירוע (עמ' 24 ש' 21-31):

ש. איך ידעת את השם שלו במשטרה בשעה 17:00

ת. דיברתי עם המשטרה ועם אמא שלו וכל המשפחה ואמרו לי זה הוא זה הוא? כן וזה דיברתי עם אמא שלו אמרו לי את השם שלו

ש. כשהשוטר הגיע למקום שכנים יצאו מהדירות שלהם ואמרו את השם שלו ואמרו שגם בעבר נעלמו להם דברים מהדירות שלו

ת. לא זוכרת. אני לא חוקרת אחד אחד מה שהיה לפני שתיים אני לא זוכרת אפילו כמה פעמים.. אני לא זוכרת אמרו אבל מתי כשהשוטר בא או אחרי אמרתי יצאו שכנים ואמרו כן הוא גנב מתי שבא או לפני, כן אמרו.

ש. הם אמרו גם את השם שלו

ת. לא זוכרת מי אמר או סבתא שלו או סבא מי אמר אני לא זוכרת אני לא משקרת גם אני עזבתי

דברים אלה, מעלים את הספק שמא המתלוננת נתפשה למחשבה שהנאשם הוא שביצע את העבירות, רק לאחר ששמעה את שכניה, ובהם בני משפחת הנאשם, מפנים כלפיו אצבע מאשימה. החשש האמור מתחזק, נוכח עדות השוטר שגיא, שאף ממנה עולה כי השכנים הצביעו על הנאשם כחשוד "הטבעי":

ש. אתה דיברת עם שכנים במקום נכון?

ת. לא בדיוק דיברנו מה שציינתי שם הם היו במקום ויצאו מהדירות אמרו שמכירים את הבן אדם

ש. איך אמרו לך את מי הם מכירים

ת. אמרו שהוא נכד של הזוג המבוגר שגר למטה

ש. אמרו שלדעתם זה הוא גנב

ת. אמרו שמכירים אותו וגם אצלם נעלמו דברים וכביכול הוא הבעייתי.

בע"פ 1647/17 פלוני נ' מד"י (9.1.19), אמר בית המשפט העליון:

במקרים שבהם מתעורר חשש לזיהום העדות, נדרשת זehירות יתרה מצד בית המשפט, אך כלי העבודה המרכזי הוא עדיין הערכת מהימנות העדות, בין היתר על סמך בחינת האותנטיות של התיאורים, עיגונם בזמן ובמקום, השתלבותם בראיות אחרות, ו"ממשות החוויה" שעליה מספר העד (ע"פ 4583/13 ס' נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 56 (21.9.2015); ע"פ 3873/08 אטיאס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 101 (6.9.2010); ע"פ 420/09 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 79 (23.11.2009)).

לדעתי בענייננו, חשש הזיהום, משמעותי.

כאן המקום לציין כי מעבר לחשש זיהום עדות המתלוננת, עולים מעדות השוטר שהובאה כאן, שני קשיים נוספים. ראשית, לא ברור, האם יש שורש במציאות לטענת השכנים אודות ריבוי מעשי גניבה בבניין, למרות שניתן היה בקלות יחסית לבדוק עניין זה. שנית, השוטר רשם בדו"ח הפעולה כי באותה שעה ממש, נכח בדירה שבבניין בן דודו של הנאשם, והוא זה שמסר לו את פרטי הנאשם. במצב זה, לא הוסבר מדוע הועדפה החשדת הנאשם, ולא נבדק הקשר של בן הדוד לעבירה, למרות שאף הוא התאים לתיאור "נכד של שכן"; כיוון שבן הדוד לא נחקר ולא הובא לעדות, גם לא הובהר מה גרם לו להצביע על הנאשם כמי שביצע את העבירה.

קשיים נוספים בעדות המתלוננת :

בעניין זיהוי המכשיר שנגנב - המתלוננת מסרה בעדותה, כי הטלפון שנגנב היה מסוג איפון S5 (עמ' 22 ש'5, עמ' 25 ש'12, עמ' 28 ש'11) וכן נגנב מחשבון כיס שחור. ואולם, בדו"ח הפעולה שרשם השוטר שגיא, נכתב כי היא מסרה שהטלפון היה מסוג גלאקסי, והשוטר העיד כי אמנם, נמסר לו שהטלפון היה גלאקסי (עמ' 30 ש'12-7). בנוסף, המתלוננת לא ידעה לומר מה היה צבע המכשיר. מחד, טענה "לילדים שלי יש כולם טלפון או כסוף או לבן" (עמ' 28 ש'5). מאידך, העידה "הוא לקח את השחור" (שם ש'11).

בעניין אופן המרדף אחרי הגנב - המתלוננת העידה, כי היא רדפה אחרי הנאשם עד לקומה ה-2 של הבניין ואז נזכרה כי הותירה את האש בכיריים דלוקה, ואת דלת הבית פתוחה, ולכן שבה לדירתה (עמ' 25 ש'21). לעומת זאת, על פי דו"ח הפעולה, מסרה לשוטר שרדפה אחרי החשוד במדרגות, עד היציאה מהבניין. כשנשאלה על פער זה, אישרה שיתכן שהיתה בלחץ, כיוון שנבהלה, אך שללה את האפשרות שהיתה מבולבלת (עמ' 26 ש'12).

גרסת הנאשם:

כאמור לעיל, הנאשם נעצר רק בחלוף שבועיים מן האירוע. בשתי הודעותיו, הכחיש כל קשר לעבירות, וטען לטעות בזיהוי. הנאשם לא חשש לאשר כי היה מעורב בעבירות בעבר, אך העיד שחזר למוטב. בחקירתו טען שהוא בטוח כי בשל עברו חשדה בו השכנה.

הנאשם הסכים מיד לביצוע עימות בינו לבין המתלוננת, אך הדבר לא בוצע.

בעדותו, אמר הנאשם שהוא נהג להגיע הרבה לבניין, על מנת לבקר אצל סבו וסבתו, והמתלוננת הכירה אותו, וטעתה בזיהוי, כיוון שאנשים רבים מגיעים לבניין.

למעשה, עדות זו עומדת מול גרסת המתלוננת, ואין בה סתירות פנימיות.

יש לזכור כי הרכוש שנגנב, לא נמצא מעולם, ואין כל ראיה הקושרת את הנאשם לעבירות, פרט לגרסת המתלוננת, שלא היתה חפה מקשיים.

מחדל חקירה :

הנאשם טוען כי היה על המשטרה לבצע פעולות חקירה לאיתור המכשיר הגנוב, ואמנם נתבקש צו למחקר תקשורת, אך הוא לא בוצע במלואו על ידי המשטרה. נוכח הקשיים שמצאתי בראיות התביעה, אין הכרח להתעמק בסוגיה זו, אך מעבר לצורך, אתייחס אליה בקצרה.

אמנם, דבר קיומו של צו תקשורת נודע רק בשלב מאוחר של המשפט, בעקבות בירור שערכה התביעה, נוכח הערת בית המשפט. ואולם, משעה שנערך הבירור, ולצד האיחור באיתור חומר החקירה הרלוונטי, עולה כי לגופו של עניין, המשטרה פעלה על פי הצו שניתן (נ/1), בשקידה סבירה. מטרת הצו היתה להתיר מחקר של שיחות יוצאות ונכנסות למכשיר הגנוב, וכן איכון שיחות יוצאות ונכנסות. על פי הצהרת ב"כ התביעה, עניינים אלה נבדקו, אלא שהמכשיר כובה זמן קצר לאחר הגניבה, ועל כן לא ניתן היה להפיק את המידע המבוקש. בנסיבותיו של המקרה, אינני מוצאת לנכון

להעמיק בנוגע לטענות נוספות שהעלה ב"כ הנאשם, בעניין הצו.

סיכום

הראיתי כי עלו קשיים ממשיים בעדות המתלוננת.

אין בליבי ספק כי המתלוננת העידה באופן אותנטי. עם זאת, עלו קשיים המעלים ספק, שמא חל בלבול בזיהוי. במצב זה, לא ניתן לקבוע כי האישום הוכח מעבר לכל ספק סביר.

אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, ז' כסלו תש"פ, 05 דצמבר 2019, במעמד הצדדים